

Ferice de cel iertat!

Trenul de provincie se străduia din greu să străbată ținutul muntos. Bătrâna locomotivă cu aburi găfâia și gemea, ostenindu-se să-i ducă pe călători la locurile de odihnă. Pretutindeni se vedeau fețe vesele și nerăbdătoare. Doar într-un compartiment în care ședeau doi bărbați, cel mai tânăr părea să fie cu totul nefericit. Pe inima lui apăsa ceva greu. Tovarășul lui de călătorie îl privi gânditor și în cele din urmă începu să vorbească despre vreme și despre peisajul fermecător, pentru a putea intra în vorbă cu trista persoană din fața lui. Și mai repede decât se așteptă, gheața se sparse. Tânărul, care părea așa de grav, de neliniștit și tulburat, începu să povestească, la început timid, nesigur și cu lungi pauze. Însă când observă că este ascultat nu din curiozitate, ci din compătimire, iar că întrebările ce i se pun arată interes adevărat, atunci își revărsă inima în cuvinte.

„Da, am petrecut multă vreme în închisoare”, spuse el. „Ani de zile... Azi-dimineață am fost eliberat. Acum mă aflu în drum spre casă. Ah, ce ocară am adus rudelor mele! Nu m-au vizitat nici o dată la închisoare în toți acești ani. De scris, mi-au scris foarte rar. Nu le-o iau în nume de rău. Eu le-am nesocotit iubirea. Dar poate nu m-au vizitat, pentru că era prea scumpă călătoria. Cât despre scrisori, la noi acasă nu s-au scris niciodată prea multe. Totuși sper că m-au iertat, chiar dacă nu par să stea așa lucrurile.

Ah, cât de mult îmi urăsc trecutul și cât de mult regret totul!” Agitat își ascunse fața pentru o clipă în dosul palmelor.

Apoi continuă: „Pentru a le ușura părinților hotărârea, le-am propus într-o scrisoare să-mi dea un semn prin care să-mi dau seama dacă m-au iertat sau nu. Dacă m-au iertat, să agațe în mărul cel mare dinspre linia ferată o panglică. Dacă nu vor să mă întorc acasă, atunci nu e nevoie să dea nici un semn, iar eu voi rămâne în tren și voi pleca mai departe, cât mai departe. Încotro...? Nici eu nu știu!”

Pe măsură ce se apropia de localitatea părinților săi, era din ce în ce mai agitat, iar încordarea lui lăuntrică devenise atât de insuportabilă, încât îi era imposibil să privească pe fereastră. „În curând vine podul cel mic, apoi bariera și apoi... și apoi...” Tovarășul de călătorie schimbă locul cu tânărul agitat și îi promise că va fi atent la mărul cu pricina. Îndată ce îl văzu, puse mâna pe umărul tânărului: „Iată-l!” Doar șopti cuvântul, căci vocea i se opri în gât, iar lacrimile îi umplură dintr-o dată ochii. „Totul este în ordine. Tot pomul este acoperit cu panglici albe!” În aceeași clipă dispărură amărăciunea, grijele și toată frica. Parcă trăiseră o minune! Tânărul era de nerecunoscut, așa îi străluceau ochii acum.

O, de ai ști cât de mult dorește Tatăl ceresc să te întorci acasă, la El! Chiar fără să fi spart vreoa bancă, să fi atacat vreun om sau să fi făcut închisoare, ești un prizonier. Fiecare dintre noi este din naștere un prizonier al eului său, un prizonier al păcatului.

Te-a apăsât și pe tine vreodată această robie? Atunci fă și tu ca tânărul despre care relatează Biblia! El a spus: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta...»” (Luca 15.18). Însă el nu numai că a spus aceasta, a și făcut-o în realitate. El s-a sculat și a plecat spre casă. Probabil, pe drum a fost tot așa de neliniștit, plin de îndoieli ca și acel tânăr din tren. Însă spre deosebire de acela care a văzut mărul acoperit cu panglici albe, acestuia i-a ieșit în întâmpinare însuși tatăl. În Cuvântul lui Dumnezeu citim: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de-a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15.20). Acest semn al dragostei dumnezeiești este valabil și pentru tine. Ferice de cel iertat! Deja astăzi poți numi această fericire ca fiind a ta proprie.